

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

=====

ເອກະສານນະໂຍບາຍ

ເພື່ອພັດທະນາຂະແໜງການ

ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກແບບຍືນຍົງ

ຮ່າງໂດຍ:

ຄະນະວິຊາການຄົ້ນຄ້ວານະໂຍບາຍການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ,

ທະນາຄານແຫ່ງ ສ ປ ປ ລາວ

(ສິງຫາ 2003)

ສາລະບານ

ພາກທີ I: ບົດນຳ	1
1. ສະພາບທົ່ວໄປ.....	1
2. ນິຍາມຄຳສັບ.....	2
 ພາກທີ II:	
ສະພາບຂອງຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດແລະການເງິນຈຸລະພາກຢູ່ສປປລາວ.....	3
1. ຈຸດດີ	3
2. ຈຸດອ່ອນ ແລະ ຂໍ້ຄົງຄ້າງ.....	3
3. ບາງສາເຫດຕົ້ນຕໍທີ່ເຮັດໃຫ້ຂະແໜງການບໍ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາເທົ່າທີ່ຄວນ.....	4
4. ຂໍ້ສະດວກ ແລະ ເງື່ອນໄຂໃນການພັດທະນາຂະແໜງການ.....	4
5. ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ.....	5
 ພາກທີ III:	
ນະໂຍບາຍ ແລະ ວິໄສທັດກ່ຽວກັບການພັດທະນາຂະແໜງການ ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນ ຈຸລະພາກ.....	6
1. ນະໂຍບາຍ.....	6
2. ວິໄສທັດ.....	6
3. ລົງເລິກວິໄສທັດສະເພາະໃນແຕ່ລະດ້ານ.....	6
ກ. ດ້ານການຂະຫຍາຍຕົວ.....	8
ຂ. ດ້ານການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີຫລາຍຮູບແບບ.....	8
ຄ. ດ້ານຄວາມຍືນຍົງ.....	9
ງ. ດ້ານຄວາມປອດໄພ.....	9

ພາກທີ I:

ບົດນຳ

1. ສະພາບທົ່ວໄປ

ສປປ ລາວ ເປັນປະເທດທີ່ດ້ອຍພັດທະນາປະເທດໜຶ່ງ ເຊິ່ງ 80 % ຂອງພົນລະເມືອງທັງໝົດອາໄສຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ, ຈຳນວນຄອບຄົວຜູ້ທຸກຍາກມີເຖິງ 252.449 ຄອບຄົວ ເທົ່າກັບ 28,08% ຂອງຈຳນວນຄອບຄົວທັງໝົດໃນທົ່ວປະເທດ. ຄາດຄະເນວ່າ ມີພຽງແຕ່ປະມານ 7% ຂອງຄອບຄົວຜູ້ທຸກຍາກທັງໝົດທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງການບໍລິການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ. ການທີ່ປະຊາຊົນເຂົ້າເຖິງການບໍລິການດ້ານການເງິນອັນພື້ນຖານ ເປັນຕົ້ນວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ມີບ່ອນຝາກເງິນທີ່ປອດໄພ ແລະ ສາມາດກູ້ຢືມໄດ້ໃນອັດຕາດອກເບ້ຍທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ຈະເປັນແຫລ່ງທຶນທີ່ດຳເນີນໃຊ້ເຂົ້າໃນການດຳເນີນທຸລະກິດ ໃດໜຶ່ງຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອເປັນການເພີ່ມລາຍຮັບ ແລະ ປັບປຸງຄຸນນະພາບຊີວິດໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ລັດຖະບານໄດ້ມີແຜນໃນການສົ່ງເສີມການພັດທະນາຂະແໜງການ ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ເພື່ອເພີ່ມທະວີຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂເຂົ້າຫາການບໍລິການຂອງລະບົບທະນາຄານເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການບໍລິການດ້ານການເງິນຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໄດ້. ການພັດທະນາຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ຍືນຍົງຂອງຂະແໜງການ ດັ່ງກ່າວຈະເປັນການປະກອບສ່ວນຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທິດທາງນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານກ່ຽວກັບການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ.

ວິໄສທັດຂອງລັດຖະບານໄດ້ກຳນົດບັນດາຄາດໝາຍກ່ຽວກັບການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກລວມທັງຄາດໝາຍໃນການປັບປຸງຂະແໜງການການເງິນໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດພັດທະນາສູ່ລະດັບມາດຕະຖານສາກົນເທື່ອລະກ້າວ. ຂະແໜງການເງິນເປັນຂະແໜງທີ່ສຳຄັນເຊິ່ງຈະປະກອບສ່ວນຊຸກຍູ້ຢ່າງຍືນຍົງໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍຕົວທາງເສດຖະກິດລວມທັງການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຈະຊ່ວຍສົ່ງເສີມຄວາມອາດສາມາດໃນການສູ້ຊົນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ່ລັດຖະບານວາງອອກ ກ່ຽວກັບການນຳເອົາປະເທດຊາດຫລຸດພື້ນອອກຈາກສະພາບປະເທດດ້ອຍພັດທະນາໃຫ້ໄດ້ໃນປີ 2020, ລະບົບການເງິນຕ້ອງຕອບສະໜອງຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ໃຫ້ແກ່ການເຕີບໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ການພັດທະນາຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດລວມທັງເພື່ອສົ່ງເສີມສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກໂດຍລວມ. ສຳລັບບັນດາທະນາຄານ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນທີ່ບໍ່ແມ່ນທະນາຄານຕ່າງໆນັ້ນຄວນຈັດໃຫ້ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາ ຂຶ້ນຢ່າງເຂັ້ມແຂງເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຈັດສັນແຫລ່ງທຶນຂອງຊາດໄປສູ່ການລົງທຶນຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ທັງເປັນການຊ່ວຍສ້າງລາຍຮັບຕ່າງໆຂອງປະຊາຊົນໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ພ້ອມກັນນັ້ນຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຄວນໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການເຄື່ອນໄຫວຫລາຍຮູບຫລາຍສີ ແລະ ສາມາດສະໜອງການບໍລິການດ້ານການເງິນໃຫ້ເຂົ້າເຖິງປະຊາຊົນໃນຂອບເຂດທີ່ກວ້າງຂວາງ.

2. ນິຍາມຄຳສັບ

ຄຳສັບຕ່າງໆທີ່ໃຊ້ເອກະສານນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ ມີຄວາມໝາຍດັ່ງລຸ່ມນີ້:

2.1 ການເງິນຈຸລະພາກ

ໝາຍເຖິງການສະໜອງການບໍລິການດ້ານການເງິນໃນຫລາຍຮູບແບບເຊັ່ນ: ການປ່ອຍສິນເຊື້ອ, ການຮັບຝາກປະຫຍັດ, ການປະກັນໄພ, ແລະ ອື່ນໆ ໃນຮູບແບບເງິນສົດໃຫ້ແກ່ຜູ້ທຸກຍາກ, ຄົວເຮືອນ ທີ່ມີລາຍໄດ້ຕ່ຳ ແລະ ໃຫ້ແກ່ກິດຈະການຫລາຍໄດ້ຂະໜາດນ້ອຍ.

2.2 ການເງິນຊົນນະບົດ

ໝາຍເຖິງ ການສະໜອງການບໍລິການດ້ານການເງິນໃນຫລາຍຮູບແບບ ເຊັ່ນ: ການປ່ອຍສິນເຊື້ອ, ການຮັບຝາກປະຫຍັດ, ການປະກັນໄພ, ແລະ ອື່ນໆ ໃນຮູບແບບເງິນສົດ ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນທົ່ວໄປ ແລະ ບັນດາຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ.

ພາກທີ II:

ສະພາບຂອງຂະແໜງການ ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ຢູ່ ສປປ ລາວ.

ຂະແໜງການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຢູ່ ສປປ ລາວ ຍັງຢູ່ໃນໄລຍະພວມເລີ່ມຕົ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ມີໜ່ວຍງານທັງພາຍໃນ ແລະ ສາກົນຈຳນວນໜຶ່ງ ເຄີຍເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ການບໍລິການ ດ້ານການເງິນທີ່ຈັດຢູ່ໃນປະເພດ ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ, ແຕ່ການເຄື່ອນໄຫວເຫຼົ່ານັ້ນມີຂໍ້ຈຳກັດຫຼາຍປະການ ທັງດ້ານປະລິມານກໍຄືຮູບແບບການໃຫ້ບໍລິການ ລວມທັງຂອບເຂດຂອງການໃຫ້ບໍລິການກໍບໍ່ທັນກວ້າງຂວາງໃນຂະນະທີ່ຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການເອງຕໍ່ບັນຫາດັ່ງກ່າວກໍຍັງບໍ່ທັນຈະແຈ້ງເລິກເຊິ່ງເທົ່າທີ່ຄວນ. ນອກຈາກນີ້, ທາງດ້ານມະຫາພາກ, ກໍຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດກ່ຽວກັບຂອບຄ່າຍທາງດ້ານລະບຽບກົດໝາຍທີ່ມີລັກສະນະສະເພາະ ແລະ ທັນກັບສະພາບການ ເພື່ອຈະສາມາດນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຊຸກຍູ້ສິ່ງເສີມການພັດທະນາຂະແໜງການດັ່ງກ່າວ. ໃນລະຫວ່າງປີ 2002-2003 ຜ່ານມາ, ທະນາຄານແຫ່ງ ສ.ປ.ປ ລາວ ໄດ້ດຳເນີນຂະບວນການເຄື່ອນໄຫວຄົ້ນຄ້ວາເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ປຶກສາຫາລືນກັບບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ແລະ ສາມາດສະຫຼຸບສັງລວມຕີລາຄາສະພາບຂອງຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ຢູ່ ສ.ປ.ປ ລາວ ໄດ້ບາງບັງຫາຕົ້ນຕໍດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ຈຸດຕີ

- ການບໍລິການດ້ານການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກໄດ້ເປັນການລະດົມແຫ່ລ່ງທຶນພາຍໃນເປັນຕົ້ນຕໍ ແລະ ເປັນການນຳໃຊ້ແຫ່ລ່ງທຶນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນປະກອບສ່ວນເຂົ້າ ໃນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນແລະປັບປຸງຄຸນນະພາບຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ດີຂຶ້ນເປັນກ້າວໆ. ຮູບແບບແລະ ວິທີການເຄື່ອນໄຫວ ໃນການບໍລິການການເງິນຊົນນະບົດ .
- ການເງິນຈຸລະພາກແມ່ນແທດເໝາະກັບສະພາບ ແລະ ການຕົວຈິງຂອງເສດຖະກິດສັງຄົມໃນປະເທດເຮົາ ແລະ ທັງເປັນການຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນ.
- ບາງໜ່ວຍງານເຄື່ອນໄຫວດ້ານການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ສາມາດຍາດໄດ້ຜົນສຳເລັດ ແລະ ສາມາດກາຍເປັນໜ່ວຍງານທີ່ມີລັກສະນະຍືນຍົງໄດ້.
- ປະລິມານຄວາມຕ້ອງການບົ່ມຂຶ້ນຕໍ່ການບໍລິການດ້ານການເງິນຊົນນະບົດແລະການເງິນຈຸລະພາກຍັງມີຫລາຍ.

2. ຈຸດອ່ວນ ແລະ ຂໍ້ຄົງຄ້າງ.

- ການບໍລິການດັ່ງກ່າວ ຍັງບໍ່ທັງສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຢ່າງພຽງພໍກັບຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ.
- ຜູ້ຮັບຜິດຊອບ ດ້ານນະໂຍບາຍກໍ່ ຄື: ອຳນາດການປົກຄອງ ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ລວມທັງ ບັນດາຜູ້ໃຫ້ທຶນຈຳນວນໜຶ່ງຍັງຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈອັນເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບການເງິນຊົນນະບົດແລະການເງິນຈຸລະພາກທີ່ມີລັກສະນະຍືນຍົງ.
- ຂະແໜງການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ທີ່ພວມກໍ່ຕັ້ງຂຶ້ນໃໝ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການພັດທະນາຕົນເອງ ເນື່ອງຈາກຍັງມີການນຳໃຊ້ສິນເຊື່ອແບບຖົມຊຸມ.
- ຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດໃນການຫັນປ່ຽນໂຄງການ ທີ່ມີລັກສະນະຍືນຍົງໄປເປັນ ສະຖາບັນການເງິນ ຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ.
- ຄວາມສາມາດ ແລະ ປະສິບການ ໃນການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານຂອງບັນດາໜ່ວຍງານທີ່ເຄື່ອນໄຫວການເງິນຊົນ ນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຍັງຈຳກັດ.
- ໜ່ວຍງານສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ກຳລັງເຄື່ອນໄຫວການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຢູ່ໃນ ປະຈຸບັນ ຍັງບໍ່ມີ ລັກສະນະຍືນຍົງ.
- ຍັງຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈອັນຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບ ຂໍ້ຈຳກັດຂອງ ການເງິນຈຸລະພາກໃນການໃຫ້ ບໍລິການແກ່ ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກຫລາຍເຊິ່ງກຸ່ມຄົນເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫລືອ ປະເພດອື່ນ.

3. ບາງສາເຫດຕົ້ນຕໍທີ່ເຮັດໃຫ້ຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກບໍ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາເທົ່າທີ່ຄວນ.

- ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກແບບຍືນຍົງ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການເຜີຍແຜ່ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ທົ່ວເຖິງ.
- ພົນລະເມືອງລາວອາໄສຢູ່ແບບກະແຈກກະຈາຍ ແລະ ການຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງທີ່ບໍ່ສະດວກເປັນສາເຫດໃຫ້ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກມີຂໍ້ຈຳກັດໃນການໃຫ້ບໍລິການ ແລະ ປະຊາຊົນກໍ່ມີຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດ.
- ວຽກງານດ້ານນະໂຍບາຍ ກໍ່ຄືກຳນົດກົດລະບຽບຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຍັງບໍ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ້ການພັດທະນາສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ.
- ສິນເຊື່ອແບບຖືມຊຸມ ສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການພັດທະນາຂອງບັນດາສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ.
- ການປະສານສົມທົບຂອງບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຍັງບໍ່ທັນກົມກຽວເປັນເອກະພາບ ແລະ ມີລັກສະນະຕັ້ງໜ້າ.

4. ຂໍ້ສະດວກ ແລະ ເງິນໄຂ ໃນການພັດທະນາຂະແໜງການ.

- ປະລິມານຄວາມຕ້ອງການບົ່ມຊ້ອນຕໍ່ການບໍລິການດ້ານການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຍັງມີຫລາຍ.
- ອົງການຜູ້ໃຫ້ທຶນ ແລະ ພາກສ່ວນທຸລະກິດເອກະຊົນທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດຈຳນວນໜຶ່ງ ມີຄວາມສົນໃຈ ຈະມາລົງທຶນໃນຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຢູ່ ສ.ປ.ປ ລາວ ຖ້າຫາກມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍ.
- ຖ້າຫາກນະໂຍບາຍມີການເປີດກວ້າງໃຫ້ແກ້ພາກເອກະຊົນຫລາຍຂຶ້ນ ຈະສາມາດສົ່ງເສີມໃຫ້ຈຳນວນສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຂະຫຍາຍຕົວເພີ່ມຂຶ້ນ.
- ການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ການສຶກສາ ຈະອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການ ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ເພີ່ມຂຶ້ນ.
- ຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກທີ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາຈະສົ່ງເສີມຄວາມສາມາດໃນການລະດົມການອອມຊັບຂອງປະຊາຊົນລາວ.
- ລັດຖະບານແຫ່ງ ສ.ປ.ປ ລາວ ໄດ້ກຳນົດແຜນການປະຕິຮູບທະນາຄານສົ່ງເສີມກະສິກຳໃຫ້ກາຍເປັນສະຖາບັນການເງິນໜຶ່ງ ທີ່ມີລັກສະນະຍືນຍົງ.
- ລັດຖະບານແຫ່ງ ສ.ປ.ປ ລາວ ໄດ້ກຳນົດແຜນໃນການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາຂອງບັນດາສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຮູບແບບຕ່າງໆ.

5. ຂໍ້ຫຍໍ້ຍາກ.

- ອັດຕາເງິນເຟີ້ໃນລະດັບສູງ ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຜົນກະທົບຕໍ່ສະຖຽນລະພາບຂອງຂະແໜງການ
ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ.
- ການຂາດລະບຽບຫຼັກການທີ່ແນ່ນອນກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນຂອງການຂໍອະນຸຍາດສ້າງຕັ້ງ ລວມທັງການຈຳກັດ
ຮັດແທບກ່ຽວກັບຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວ ເປັນການກົດໜ່ວງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຈຳນວນສະຖາບັນ
ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ແລະ ນຳໄປສູ່ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການປ່ອຍກຸ້ນອກລະບົບ.
- ການສືບຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວປ່ອຍສິນເຊີ້ແບບລັກສະນະຖົມຊຸມ ຈະສົ່ງຜົນກະທົບທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ຂະແໜງການການ
ເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ເນື່ອງຈາກບັນດາສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນ
ຈຸລະພາກຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ວາງອັດຕາດອກເບ້ຍໃນລະດັບທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງໄດ້.
- ການຖືເປົ້າຕໍ່ຄວາມສຳຄັນຂອງຂະແໜງການ ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຈະນຳໄປສູ່ການ
ແກ່ຍາວຂັ້ນຕອນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເນື້ອໃນນະໂຍບາຍ ແລະ ແຜນການຕ່າງໆທີ່ນອນຢູ່ໃນເອກະສານສະບັບນີ້.

ພາກທີ III:

ນະໂຍບາຍ ແລະ ວິໄສທັດ ກ່ຽວກັບການພັດທະນາຂະແໜງການ ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ

ເອກະສານນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ມີຈຸດປະສົງເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງຂອງ
ຂະແໜງການ ການເງິນຊົນນະ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ເຊິ່ງຖືເປັນອົງປະກອບໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນ
ນອນຢູ່ໃນຂະແໜງການການເງິນລວມ, ໂດຍທີ່ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ໄດ້ກຳນົດນະໂຍບາຍ ແລະ
ວິໄສທັດສະເພາະສຳລັບຂະແໜງການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຂຶ້ນ ເພື່ອມອບໝາຍໃຫ້ບັນ
ດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນຳໄປຜັນຂະຫຍາຍໃຫ້ເປັນແຜນການອັນລະອຽດ ແລະ ພ້ອມກັນຂັດຕັ້ງປະຕິບັດ
ຕາມພາລະບົດບາດ ແລະ ຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ. ໂດຍອີງໃສ່ຜົນຂອງການສັງເກດຕີລາຄາ
ສະພາບການໃນປະຈຸບັນ ຂອງຂະແໜງການ ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ກໍ່ຄືສະພາບ
ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງ ສປປ ລາວ ເຫັນໄດ້ວ່າມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍ
ນະໂຍບາຍກໍ່ຄືວິໄສທັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຂະແໜງກ່າວໃຫ້ມີຄວາມແທດເໝາະກັບສະພາບການໃນໄລຍະ
ປະຈຸບັນ ແລະ ໃນຕໍ່ໜ້າ.

1. ນະໂຍບາຍລວມ

ການເງິນຊົນນະບົດແລະການເງິນຈຸລະພາກທີ່ມີລັກສະນະຍືນຍົງເປັນເຄື່ອງມືໜຶ່ງທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ປະກອບສ່ວນຊ່ວຍໃຫ້ ສປປ ລາວ ສາມາດຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກສະພາບການເປັນປະເທດດ້ອຍພັດທະນາໄດ້ໃນປີ 2020 . ແຜນງານການປະຕິຮູບຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດແລະການເງິນຈຸລະພາກຂອງລັດຖະບານແຫ່ງສປປລາວ .ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຂະແໜງການດັ່ງກ່າວສະມາດຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງເຂັ້ມແຂງພ້ອມທັງມີຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວ ທີ່ມີຫລາຍຮູບ ຫລາຍສີ , ຮັບປະ ກັນໄດ້ຄວາມປອດໄພຂອງຜູ້ຜາກເງິນ ແລະ ມີລັກສະນະຍືນຍົງ ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ - ສັງຄົມ ທີ່ລັດຖະບານໄດ້ວາງໄວ້.

2. ວິໄສທັດ.

ວິໄສທັດເພື່ອການພັດທະນາຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກໃນຕໍ່ໜ້ານີ້ແມ່ນຈະສຸມໃສ່ 4 ດ້ານຕົ້ນຕໍດັ່ງນີ້:

2.1 ຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຕ້ອງໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງເຂັ້ມແຂງ :

ຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຕ້ອງໄດ້ຮັບການພັດທະນາໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງເຂັ້ມແຂງເພື່ອໃນໃສ່ສິ່ງເສີມການບໍລິການໃຫ້ເຂົ້າເຖິງຜູ້ທຸກຍາກໃນ ສປປ ລາວ ໃຫ້ນັບມື້ນັບຫລາຍຂຶ້ນ, ປະຈຸບັນນີ້, ຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກສາມາດໃຫ້ບໍລິການແກ່ຈຳນວນສ່ວນໜ້ອຍຂອງພົນລະເມືອງລາວເທົ່ານັ້ນ.

2.2 ຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຫລາຍຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວ.

ຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຈະຕ້ອງປະກອບດ້ວຍສະຖາບັນການເງິນໃໝ່ ທີ່ມີຮູບແບບກຳມະສິດແຕກຕ່າງກັນ, ໃນນັ້ນລວມທັງຮູບແບບກຳມະສິດຂອງລັດ ແລະ/ຫລືຂອງເອກະຊົນ (ເຊັ່ນ: ສະຫະກອນ, ກອງທຶນພັດທະນາ, ກອງທຶນຫມູ່ນວງ, ທະນາຄານສະເພາະການ ແລະ ອື່ນໆ ໃນຮູບແບບກຳມະສິດຂອງລັດວິສະຫະກິດປະສົມ, ວິສະຫະກິດຮ່ວມທຶນ, ລວມຫມູ່ປະຊາຊົນ, ແລະ ເອກະຊົນ). ຮູບແບບ ແລະ ວິທີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ກໍ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການພັດທະນາໃຫ້ມີຫລາຍຮູບ ຫລາຍສີຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນ

ແລະ ສະພາບການຕົວການຕົວຈິງຂອງ ສປປ ລາວ. ສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະມີການຈັດຕັ້ງຄຸ້ມຄອງບົນພື້ນຖານກຸ້ມຕົນເອງເພິ່ງຕົນເອງ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ວຍຕົນເອງ. ລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ເຄື່ອງມືຕ່າງໆທາງດ້ານນິຕິກຳຈະຊ່ວຍຊຸກຍູ້ການພັດທະນາຂອງຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກໃຫ້ມີຫລາຍຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີປະສິດທິພາບ.

2.3 ຂະແໜງການ ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ຕ້ອງເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ມີລິກສະນະຍືນຍົງເທື່ອລະກ້າວ:

ຮອດປີ 2005, ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນສ່ວນໃຫຍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບບົດຮຽນຂອງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກທີ່ມີສິດທິຜົນພ້ອມທັງມີຄວາມເຂົ້າໃຈແຈ້ງກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງຄວາມຍືນຍົງ, ໜ່ວຍງານທີ່ເຄື່ອນໄຫວການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ຕ້ອງມີແຜນການດຳເນີນງານທີ່ເໝາະສົມເພື່ອບັນລຸຄວາມຍືນຍົງຂອງຕົນ. ນອກຈາກນີ້ອັດຕາດອກເບ້ຍຕ້ອງຖືກກຳນົດໂດຍຄະນະຜູ້ບໍລິຫານຂອງໜ່ວຍງານນັ້ນເອງ ບົນພື້ນຖານການໄລ່ລຽງທຸລະກິດຕາມກົນໄກຕະຫລາດ.

ຄະນະຜູ້ບໍລິຫານຂອງໜ່ວຍງານທີ່ເຄື່ອນໄຫວການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ, ໂປ່ງໃສ ແລະ ສາມາດກວດສອບໄດ້.

2.4 ຕ້ອງສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພໃຫ້ແກ່ຜູ້ຝາກເງິນ

ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານກົດໝາຍທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ຮັບປະກັນຜົນສັກສິດຂອງກົດໝາຍໄປຄຸ່ງຄູ່ກັບການຄຸ້ມຄອງກວດກາສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນສະຖາບັນການເງິນທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງສະຖາບັນ ແລະ ຮັບປະກັນສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ຝາກເງິນ.

3. ລົງເລິກວິໄສທັດສະເພາະໃນແຕ່ລະດ້ານ.

3.1 ດ້ານການຂະຫຍາຍຕົວ.

ໂດຍການຄາດຄະເນແລ້ວມີຄວາມຄວາມກຳລັງປະມານ 7% ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງການບໍລິການດ້ານການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກນະທີ່ ສປປ ລາວ ມີຈຳນວນຄວາມຄວາມຜູ້ທຸກຍາກເຖິງ 28,08% ຂອງຈຳນວນຄວາມຄວາມທັງໝົດ. ສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນ ແມ່ນບໍ່ພຽງພໍກັບຄວາມຮຽກຮ້ອງ ແລະ ສະຖາບັນທີ່ມີຢູ່ເຫຼົ່ານັ້ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂະແໜງການຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ກວ້າງຂວາງ, ແຕ່ກໍ່ບໍ່ແມ່ນແບບຟ້າວຝັ່ງຈົນເກີນໄປ ຮັບປະກັນໃຫ້ຜູ້ທຸກຍາກສາມາດເຂົ້າເຖິງ

ການບໍລິການດ້ານການເງິນຂອງຂະແໜງການດັ່ງກ່າວ. ຈຸດປະສົງທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນຈຳເປັນຈະຕ້ອງສ້າງເງື່ອນໄຂທີ່ເໝາະສົມເພື່ອໃຫ້ເກີດມີການສ້າງສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກໃຫມ່ໆ ຂຶ້ນຢ່າງກວ້າງຂວາງ.

ການຂະຫຍາຍຕົວດັ່ງກ່າວນີ້ຕ້ອງໃຊ້ເວລາ ແລະ ມີການທົດລອງນຳໃຊ້ວິທີທະຍາແບບຕ່າງໆ ໂດຍອີງຕາມຈຸດພິເສດທີ່ຫລາກຫລາຍຂອງພົນລະເມືອງສະຫຼຸບລວມແລ້ວ, ການບໍລິການດ້ານການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ຈະຕ້ອງໄດ້ຂະຫຍາຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າປະຊາຊົນໃນຂອບເຂດ ທີ່ກວ້າງຂວາງຍິ່ງຂຶ້ນ . ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ພວກເຮົາຍັງມີທີ່ເຮັດໃຫ້ຂະແໜງການເງິນ ຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງ ປະຊາຊົນອາໄສຢູ່ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກຫຼາຍ ແລະ ໃຫ້ບໍລິການແກ່ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ ເຊິ່ງເຂົາເຈົ້າເຫລົ່ານັ້ນດຳລົງຊີວິດ ໂດຍອາໄສເສດຖະກິດທຳມະຊາດ ແລະ ບໍ່ສະມາດເຂົ້າເຖິງຕະຫລາດເພື່ອຈຳໜ່າຍສິນຄ້າໃນກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫລືອໃນຮູບແບບອື່ນເຊັ່ນ : ການຊ່ວຍເຫລືອລ້າ ຈາກບັນດາມູນນິທິ , ທຶນຊ່ວຍເຫລືອຂອງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນລວມທັງຈາກອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນຕ່າງໆ ແລະ ອື່ນໆ ປະກອບສ່ວນເຮັດໃຫ້ສະພາບເສດຖະກິດ ແລະ ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ ມີການພັດທະນາດີຂຶ້ນ ຈຶ່ງສາມາດກ້າວເຂົ້າສູ່ລະບົບການບໍລິການດ້ານການເງິນດັ່ງກ່າວໄດ້.

3.2 ດ້ານການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີຫລາຍຮູບແບບ.

ປະຈຸບັນນີ້, ໜ່ວຍງານສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເຄື່ອນໄຫວໃຫ້ບໍລິການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ແມ່ນສັງກັດຢູ່ໃນພາກສ່ວນຂອງລັດ. ດັ່ງນັ້ນ , ເພື່ອຂະແໜງການດັ່ງກ່າວມີການພັດທະນາຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ຮອບດ້ານນັ້ນ ຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງສະພາບແວດລ້ອມດ້ານນະໂຍບາຍກໍ່ຄືດ້ານກົດໝາຍທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກທີ່ມີ ຫຼາຍຮູບແບບ ເຊັ່ນ : ສະຫະກອນ, ກອງທຶນພັດທະນາ, ກອງທຶນຫມູນວຽນ, ທະນາຄານສະເພາະການເປັນຕົ້ນ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ຈະຕ້ອງໄດ້ຊຸມໃຫ້ມີການຈັດຕັ້ງໜ່ວຍງານທົດລອງຂອງພາກເອກະຊົນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ, ເນື່ອງຈາກພາກລັດອາດມີຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານທຶນຮອນ . ໜ່ວຍງານທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃຫມ່ຕ້ອງມີຄວາມເປັນເອກະລາດ ໃນດ້ານການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ, ການຮັບພະນັກງານເຂົ້າເຮັດວຽກ, ການກຳນົດອັດຕາດອກເບ້ຍ, ການເຂົ້າຫາແຫລ່ງທຶນ, ລວມທັງການຄັດເລືອກການບໍລິການ, ລູກຄ້າເປົ້າໝາຍ ແລະ ບ່ອນທີ່ຈະເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ອື່ນໆ.

3.3 ດ້ານຄວາມຍືນຍົງ.

ການເຮັດໃຫ້ສະຖາບັນສາມາດເຄື່ອນໄຫວແບບມີລັກສະນະຍືນຍົງ ແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນ:

- ການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງຂະແໜງການ;
- ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງລະບົບການເງິນ ລະ ຮັບປະກັນການເຊື່ອມໂຍງຂະແໜງການການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກເຂົ້າໃນລະບົບການເງິນລວມ;
- ການເຂົ້າເຖິງລູກຄ້າໄດ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ;
- ການປະຢັດການນຳໃຊ້ງົບປະມານຂອງລັດຖະບານ; ໃຫ້ສະຖາບັນ ຫລື ໜ່ວຍງານໃດໜຶ່ງທີ່ເຄື່ອນໄຫວ ການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ສາມາດເພິ່ງຕົນເອງກຸ້ມຕົນເອງ ແລະ ສາມາດເຄື່ອນໄຫວ ໃນໄລຍະຍາວໄດ້.
- ການຫລີກເວັ້ນການຖົມຊຸມຈາກລັດຖະບານ ກລື ຈາກອົງການຜູ້ໃຫ້ທຶນ ເປັນເວລາຫລາຍປີ.
- ໃຫ້ປະຊາຊົນສາມາດຮັບການບໍລິການເງິນກູ້ໄດ້ຫລາຍຮອບວຽນ ເຊິ່ງຖືເປັນຄວາມຈຳເປັນສຳລັບຜູ້ ທຸກຍາກເພື່ອໃຫ້ມີເວລາພຽງພໍໃນການພັດທະນາຕົນເອງໃຫ້ຫລຸດພື້ນອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກໄດ້ເທື່ອ ລະກ້າວ.
ໃນນີ້, ມີບາງເງື່ອນໄຂຕໍ່ກັບຕໍາແໜ່ງເປັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຍືນຍົງເຊັ່ນວ່າ:
- ໂຄງການ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຕ້ອງມີສະຖານະພາບຕາມກົດ ໝາຍ.
- ສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ຕ້ອງມີຄະນະຜູ້ບໍລິຫານທີ່ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາ ມາດທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ມີຈັນຍາບັນສູງ (ວິໄນທາງການເງິນ). ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ ຄະນະຜູ້ບໍລິຫານຂອງ ສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບຄວາມຍືນ ຍົງນັບແຕ່ເວລາເລີ່ມຕົ້ນການເຄື່ອນໄຫວ.
- ສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຕ້ອງສາມາດດຳເນີນງານບົນພື້ນຖານຄວາມເປັນ ເອກະລາດ ເພິ່ງຕົນເອງ ແລະ ກຸ້ມຕົນເອງໄດ້ ໂດຍສາມາດຕັດສິນໃຈວ່າຈະໃຫ້ການບໍລິການປະເພດໃດ ແກ່ລູກຄ້າຂອງຕົນ, ລວມທັງການຕັດສິນໃຈວ່າຈະເລືອກໃຫ້ບໍລິການແກ້ລູກຄ້າກຸ່ມໃດ ແລະ ຢູ່ໃສຈະຈ້າງ ໃຜເຂົ້າເຮັດວຽກ ແລະ ຈະຄິດໄລ່ຄ່າບໍລິການຕ່າງໆເທົ່າໃດ.
- ສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ ຕ້ອງສາມາດເຂົ້າເຖິງນັກລົງທຶນທັງພາຍໃນ ແລະ ສາກົນບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຂະແໜງການຂອງລັດ ຫລື ເອກະຊົນ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດເພີ່ມແຫລ່ງທຶນຂອງ ຕົນໄດ້.

3.4 ດ້ານຄວາມປອດໄພ.

ລູກຄ້າທີ່ຝາກເງິນໄວ້ນຳສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະກັນຄວາມປອດໄພ ດ້ວຍເຫດນີ້ສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກທີ່ມີ ຂະໜາດໃຫ່ຍ ເຊິ່ງໃຫ້ບໍລິການຮັບຝາກເງິນຈາກມວນຊົນທົ່ວໄປຈະຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ຂໍ້ບັງຄັບ ທາງກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມໝັ້ນຄົງ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຕ້ອງຈັດຕັ້ງ ແລະ ເສີມສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ແກ່ໜ່ວຍ ງານຄຸ້ມຄອງກວດກາ ລວມທັງອອກລະບຽບຂໍ້ບັງຄັບ ສຳລັບສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່, ແຕ່ວ່າການເຄື່ອນໄຫວຄຸ້ມຄອງກວດກາ ດັ່ງກ່າວຕ້ອງບໍ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດເປັນຂໍ້ຈຳກັກໃນການກຳເນີດຂຶ້ນໃໝ່ຂອງສະຖາບັນການເງິນຊົນນະບົດ ແລະ ການເງິນຈຸລະພາກ.